

Delegació de Pastoral Social Secretariat Diocesà pels Marginats

Rivadeneira, 6, 8a
08002 Barcelona

El Secretariat de Marginació de l'Arquebisbat de Barcelona ha dedicat part de les seves sessions d'estudis, d'aquest curs 2011-12, a examinar les conseqüències de les retallades econòmiques en les polítiques socials.

Retallades que repercuteixen de forma molt negativa en la vida de moltes persones en especial d'aquelles que pateixen més precarietats i que han anat creixent en aquests darrers temps, com a conseqüència de la greu crisi econòmica que pateix el nostre país.

En les nostres trobades hem convidat a experts, hem escoltat el testimoni de persones que treballen en institucions en el camp de l'exclusió social... Agraïm les aportacions d'alguns biblistes que ens han ajudat a reflexionar a la llum de la Paraula de Déu.

En finalitzar el curs hem cregut convenient fer públiques algunes de les conclusions a les que hem arribat. La nostra pretensió no és una altra sinó la d'apuntar algunes pistes que puguin ajudar els creients, i tots els homes i dones de bona voluntat, a tenir alguns elements de judici.

Algunes realitats

- 1- En el nostre país cada vegada creix més el nombre de famílies en què cap dels seus membres tenen ingressos estables, degut a que es troben en atur i se'ls ha acabat el subsidi o bé perquè no han accedit a la primera feina.
- 2- Augmenta el nombre de persones que es veuen obligades a demanar, per subsistir, roba o aliments a les parròquies, Càritas, Creu Roja o altres institucions de caire benèfic.
- 3- És molt significatiu l'augment considerable de persones "sense sostre". Segons el recompte que es va fer el 8 de novembre del 2011, en l'actualitat a la ciutat de Barcelona són 2.791 (1533, dormint directament al carrer o en assentaments i 1258 allotjades en els recursos públics i privats existents), un 32,1% més que fa quatre anys.

- 4- Creix el nombre de persones que es veuen obligades a treballar en l'economia submergida, sense cap mena d'assegurança i cobrant uns sous de misèria. Aquest fenomen és transversal, però el pateix d'una forma molt significativa el col·lectiu d'immigrants.
- 5- S'ha denegat o retirat el "PIRMI", únic ingrés estable, a moltes famílies, degut a les noves exigències administratives.
- 6- Els infants són un dels col·lectius més afectats per la política de "retallades". Segons els darrers informes, un de cada quatre nens de Catalunya es troben en situació de risc, degut a la manca d'alimentació adequada, d'higiene i de condicions de vida. Els menjadors escolars es queixen de manca de recursos o de cobrar de l'Administració amb molt de retard i algunes d'aquestes empreses amenacen amb plegar. Per alguns infants és l'únic menjar adient.
- 7- Cada vegada és més gran el nombre de persones que es veuen obligades per subsistir a buscar restes de menjar als contenidors, a recollir ferralla en les deixalles o a la venda ambulat. En aquest darrer cas, exposant-se a la detenció o l'embargament dels productes o es veuen obligats a fugir i amagar-se de les forces de seguretat com si fossis delinqüents.
- 8- S'han cancel·lat o retallat moltes subvencions a entitats socials, fet que ha obligat a moltes d'aquestes entitats a suprimir o disminuir alguns dels seus serveis, en detriment de les persones que se'n beneficiaven. Darrerament un dels col·lectius que s'han vist afectat, no l'únic, ha estat el dels qui pateixen deficiències psíquiques.

A la llum de la Paraula de Déu

- 1- Davant de tants homes i dones que pateixen, Déu continua interpel·lant-nos amb la mateixa pregunta que va fer a Caïn als inicis de la història: "On és el teu germà Abel?" (Gn 4, 9).

- 2- Els creients no podem fer cas omís de les observacions de la carta de Sant Jaume: “Germans meus, de què servirà que algú digui que té fe si no ho demostra amb les obres? ¿Pot salvar-lo, potser, aquesta fe? Si un germà o una germana no tenen vestits i els falta l’aliment de cada dia, i algú de vosaltres els diu: «Aneu-vos-en en pau, abrigueu-vos bé i alimenteu-vos», però no els dona allò que necessiten, de què serviran aquestes paraules? Així passa també amb la fe: si no es demostra amb les obres, la fe tota sola és morta” (Jm 2 14-17).
- 3- No podem tancar els ulls davant del sofriment de tants homes i tantes dones que no tenen el mínim per viure amb dignitat. El nostre criteri de comportament ha de ser la paràbola del bon samarità (Lc 10,25-37).

Denunciem

- 1- Que el pes de la crisi econòmica recaigui en el més febles, aquells que menys es van beneficiar en temps de bonança.
- 2- Que en el debats parlamentaris, tant a nivell estatal com català, és parli molt més de polítiques financeres, d’estabilitats pressupostàries, de dèficit fiscal, que no pas de persones. Conscients que és bàsic per un país una correcta política econòmica, aquesta ha d’estar al servei de les persones, i de forma molt particular, al servei dels més pobres i no a la inversa.
- 3- Que en l’elaboració dels pressupostos no es tingui com a primera prioritat les polítiques de benestar social, ajudant amb projectes i subvencions a la reinserció social d’aquells que s’han vist llançats per la crisi econòmica al marge de la societat.
- 4- Que mentre hi ha persones que es veuen obligades a viure al carrer o en habitatges sense les degudes condicions, entitats financeres i immobiliàries posseeixi un gran estoc de pisos buits.
- 5- Que va creixent en la nostra societat el nombre de persones que viuen la marginalitat, abocades a un procés de degradació personal que farà molt difícil, per no dir impossible, la seva reintegració a la societat.
- 6- Que cada vegada és més gran la diferència que hi ha entre la població sense recursos

suficients, els pobres, i els que neden en l’abundància, els rics. És escandalós que un dels mercats que més creixi sigui el dels productes de luxe als quals sembla que no els afecti la crisi.

Demanem

- 1- En primer lloc a les comunitats cristianes, que tot i seguint l’exemple de la primitiva Església, intensifiquin la comunió de béns (Ac 2,44-46). I tinguin com a prioritat la solidaritat envers els més febles.
- 2- A les administracions públiques que revisin els seus pressupostos, i posin com a primer objectiu de despesa polítiques de reinserció i promoció social, d’ajudes i subvencions a les entitats que treballen en el món de la marginació i dels més pobres, encara que això sigui en detriment d’altres realitats.
- 3- A les entitats financeres que posin al servei del més pobres els seus recursos, i facilitin l’accés a l’habitatge posant a disposició, en condicions assumibles, l’estoc de pisos buits que tenen.
- 4- Als partits polítics que, deixant de banda les seves legítimes diferències, s’esforcin per cercar un gran acord per posar l’economia del país al servei del més febles.
- 5- A la societat en general, que sigui conscient que el nostre món no té futur si continua creixent el nombre de persones que no poden viure amb dignitat, i promogui com un dels valors més preuats la solidaritat.

Finalment volem agrair el gran nombre de voluntaris i institucions, tant civils com d’inspiració religiosa, que treballen per la promoció de les persones, i que hi dediquen temps, creativitat, recursos. Són un signe d’esperança enmig d’aquesta situació tant difícil per a molts.

Secretariat Diocesà pels Marginats
Dia del Corpus Christi, festa de la caritat,
10 de juny de 2012